

Майката, успокоена, следъ малко натопа наново перото и записа въ отворената на масата семейна книга: „Днесъ Всеблагиятъ и Всемиловитъ Богъ запази миличките ми деца отъ едно голѣмо нещастие“... Тя написа още нѣколко реда и завърши страницата съ думитѣ: „Велики Бо-

же, бжди винаги милостивъ къмъ насъ грѣшнитѣ и ни закрилай отъ беди“! . . .

Тя прочете написаното на децата. Тѣ слушаха съ внимание и малките имъ души се изпълняха съ топла благодарностъ къмъ Добрия и Милостивъ небесенъ Татко!

„Господь е твой пазитель; Господь е твоя сѣнка..
Господь ще те упаци отъ всѣкакво зло“.

(Библията: пс. 120:5—8).

ГЪЛЖБИТЪ.

Кирчо и Асенъ, две много умни момчета, бѣха сѣседи. Богатиятъ Кирчо имаше голѣмъ брой гължби. Тѣ всички бѣха извънредно красиви. И бедниятъ Асенъ имаше гължби, но по-малко и отъ най-обикновенъ видъ.

Единъ день два отъ гължбитѣ на Кирчо влѣзоха въ гължбарника на Асена. Асенъ ги видѣ и си помисли:

„Колко бихъ билъ щастливъ, ако тѣзи гължби ми принадлежеха! Тѣхнитѣ тѣла сж толкова бѣли, колкото снѣга, а главитѣ и опашкитѣ имъ сж толкова черни, колкото абаноса*). Отъ всички гължби на Кирчо тѣзи сж, които ми харесватъ най-много“.

За моментъ той бѣ съблазненъ отъ желанието да ги затвори и задържи за себе си.

„Но не! — каза си Асенъ. — Азъ не искамъ да направя това; туй би било грѣхъ. Азъ не трѣбва да се поддамъ на лошото изкушение!“

Той хвана гължбитѣ, но вмѣсто да ги задържи за себе си, отиде и ги върна на Кирчо.

Кирчо бѣ дълбоко трогнатъ отъ

честността на своя малъкъ сѣседъ и му поблагодари отсърдце.

Следъ време, той взе първитѣ яйца, които тѣзи хубави бѣли гължби му снесоха, занесе ги тайно въ гължбарника на Асена и ги размѣни съ тѣзи, които една сива гължбица, отъ най-обикновенъ видъ, мѣтѣше точно въ този моментъ.

Следъ като малките излѣзоха отъ черупкитѣ си и започнаха да се покриватъ съ пера, Асенъ не можеше да дойде на себе си отъ очудване, виждайки, че тѣ имаха точно сѣщия цвѣтъ, какъвто имаха най-хубавитѣ гължби на Кирчо. Радостенъ, той изтича, намѣри другарчето си и му разказа това чудно събитие, което самъ не можеше да разбере.

Но Кирчо се усмихна и разправи какъ бѣше направилъ размѣната на яйцата, за да изкаже своята благодарностъ на честния Асенъ. После прибави:

— Скъпи приятелю, остана винаги честенъ и почтенъ, защото честностъ и истина — това сж две свещени свѣтлини. Щастливъ е този, който върви следъ тѣхъ! Тѣзи християнски добродетели образуватъ едно отъ най-хубавитѣ украшения на нашитѣ сѣрдца!

Отъ френски: А. П. Бѣрзакова.

*) Твърдо черно дърво, което расте въ топлинѣ страни.

„Не стѣпай въ пжтеката на нечестивитѣ и не ходи по пжтя на лошитѣ!“ (Библията: притч. 4:14).
